

[Elisabeth Bruun Olesen]

ti og fællesskab, og hvad er det så, vi får? Nu skal jeg begrænse mig til det faglige område.

Indgrebene i Falckkonflikten, vagtfunktionærernes skæbne og nu indgrebet i PROSA-konflikten viser med uhyggelig klarhed, at demokratiet på det faglige område bliver stadig mindre, at vi nærmer os et kæft, trit og retning-samfund, hvor medlemmerne trynes, hvis de tænker og tillader sig at tænke og handle anderledes, end organisationerne gør.

Falckredderne sagde ved en ganske almindelig demokratisk afstemning efter helt sædvanlige og gængse spilleregler nej til det mæglingsforslag, som deres faglige ledere havde sagt ja til. Resultatet var, at regeringen greb ind og ophøjede det, medlemmerne ikke ville have, til lov. Vagtfunktionærerne fik, for at sige det populært, fingeren af deres eget forbund, som underskrev det, vagtfunktionærerne slet ikke ville have. Og i PROSAs tilfælde griber regeringen nu atter ind med Socialdemokratiets velsignelse. PROSA skal ikke tro, de er noget. Ledende HKere har endog utvetydigt opfordret deres medlemmer til at lave noget af det laveste, man overhovedet kan tænke på, nemlig skruerbrækkerarbejde, for at forringe PROSA-konfliktens effektivitet.

Udviklingen i fagbevægelsen går desværre i retning af en større og større centralisme netop i en situation, hvor det enkelte menneske ønsker sig mere og mere selvbestemmelse og vender sig mod centralismen og den magtbrynde, fagbevægelsen desværre alt for ofte er karakteriseret af.

PROSA er ikke en lavtlønsgruppe. Tværtimod er deres lønninger høje i forhold til mange andre menneskers lønninger. Men de er slet ikke så høje, som man tror. Begyndelseslønnen er slet ikke stor, ca. 142.000 kr. i øjeblikket, og slutlønnen er såmænd heller ikke så stor, små 210.000 kr., men alligevel – er der nogen som helst grund til at ynke PROSAs medlemmer, og handler denne debat dybest set om det? Mange vil sige: PROSAs medlemmer har deres på det tørre, de skal ikke have mere end alle os andre, for janteloven lever nu engang, og edb-medarbejderne skal såmænd nok også søge derhen, hvor der er flest penge at få, så det er slet ikke det, der er det egentlige og mest alvorlige problem.

Problemet ligger i, at en ordentlig lønstigning var nødvendig, hvis den offentlige sektors alt for lave lønninger ikke skal ødelægge den offentlige sektors fremtid med hensyn til edb. Personalet flygter, gennemstrømningen er uhyggelig stor – det er virkeligheden. De personer, der bliver tilbage, får endnu mere at lave, for de skal til stadighed oplære nye personer, og så kører personaleflugttrouletten.

I stedet for skal den offentlige sektor købe sin edb-viden fra private firmaer, hvilket er meget dyrere, og hvad der er endnu værre: offentlige registre med følsomme oplysninger lægges på den måde ud til private firmaer. Hvad vil regeringen egentlig gøre ved det? Hvad vil regeringen gøre den dag, man står med en offentlig sektor, hvor viden om edb er lig nul? Det har vi ikke fået noget som helst at vide om, tværtimod: da forhandlingerne på området var gået i hårdknude og forligsmanden spurgte, om parterne ville medvirke til, at en mæglingsskitse blev udarbejdet, sagde finansministeren kategorisk nej, det ville han da ikke gøre. PROSA sagde ja, finansministeren sagde nej. Det synes jeg er utrolig vigtigt i denne hykleriske debat at bide mærke i.

Det er også værd at bide mærke i, at ethvert forsøg fra PROSAs side på en løsning er blevet afvist af finansministeren. Det betyder i praksis, at den offentlige arbejdsgiver kan sætte sig ned med korslagte arme vel vidende, at når *han* finder tidspunktet smart, kan han altid få sin regering til at gribe ind med lovgivning. I PROSAs tilfælde har vi oven i købet set en utrolig omfattende lock-out – en lockout, som finansministeren til at begynde med oven i købet ville have gjort endnu større. Det gik endda så vidt, at en voldgift sagde, at det var for omfattende en lockout, finansministeren havde lagt op til, og gav PROSA ret – for så vidt en ret utrolig og usædvanlig situation.

Så har vi hørt fru Connie Hedegaard hoverende stå og sige, at de, der tror, de er et alternativ til regeringen, kan slet ikke blive enige om noget som helst, og Socialdemokratiet og SF står nu og skændes, hvor er det dog ynkeligt. Nej, det er ikke ynkeligt; sådan skal det være. Man har sit parti, og man har forskellige politikker, og det ville være forkert på forhånd at sige, at man underlagde sig et andet partis politik. Man skal selvfølgelig arbejde sammen om de ting, man kan